

VLÁDCI SEDMIHOŘÍ

DIAMANTOVÁ CESTA

IVA HLAVÁČKOVÁ

Diamantová cesta

Vyšlo také v tištěné verzi.

www.fragment.cz

Doporučujeme další naše e-knihy:

Iva Hlaváčková – Magická cesta

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Henry H. Neff – Tajemství gobelínu – Probuzení Astarotha

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Iva Hlaváčková

Diamantová cesta – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tuto knihu věnuji
Jiřímu Hlaváčkovi, Mirce Spáčilové
a Petře Dolanské.

motto

Ať se děje cokoliv, ničím se nenechte vyvést z míry:
chraňte svou mysl před ulpíváním na čemkoli. Udržujte ji pokojnou
jako prázdnota a zcela čistou, bez poskvrny – tak sami dosáhnete
vysvobození.

Paj-čang

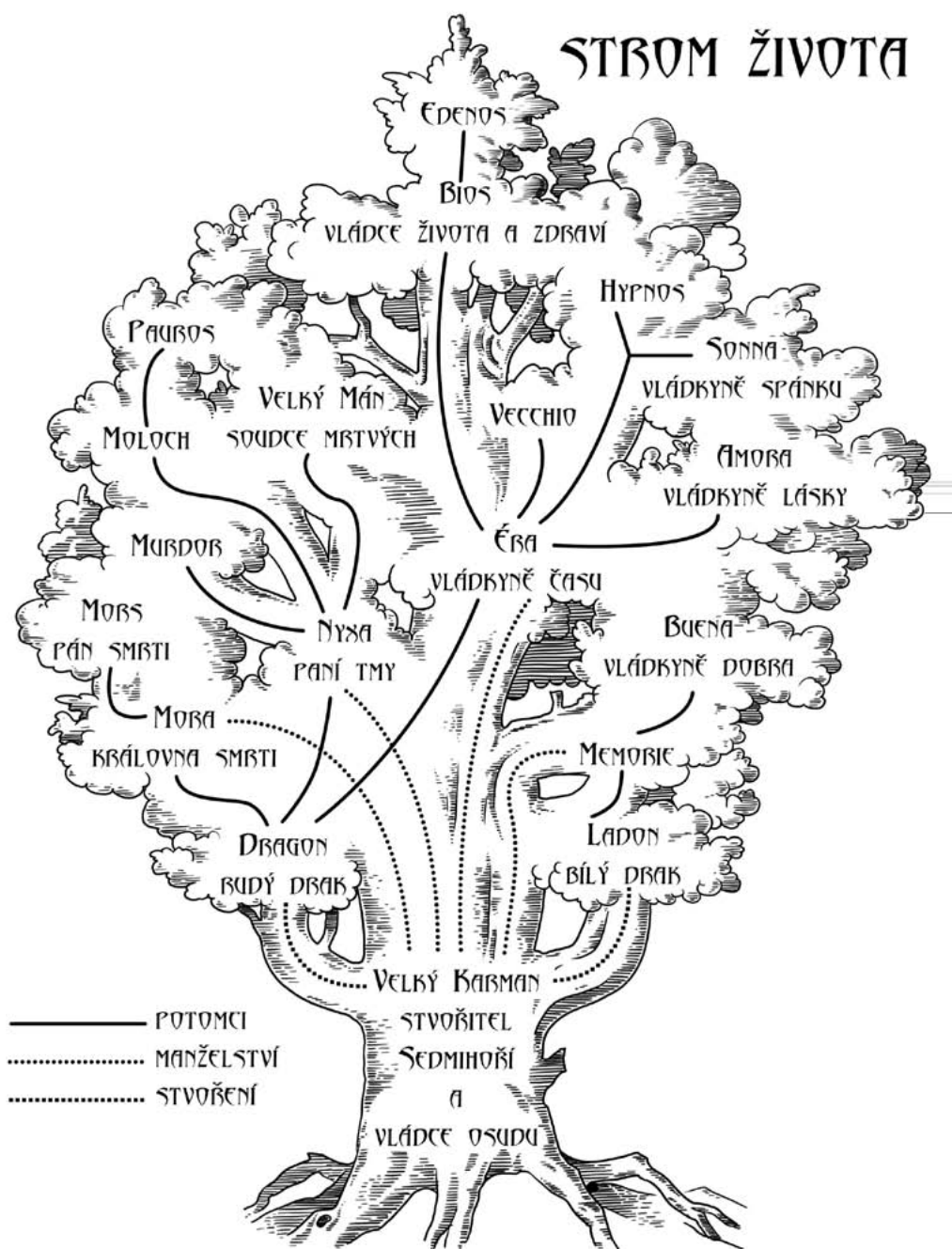
OBSAH

1 ...	SOUBOJ	...	7
2 ...	VELKÝ KARMAN	...	25
3 ...	PLÁNOVÁNÍ SVATBY	...	32
4 ...	STAROSTI	...	38
5 ...	ZATRACENÍ	...	46
6 ...	NÁMLUVY	...	49
7 ...	POMSTA	...	59
8 ...	SOUMLAK SEDMIHOŘÍ	...	63
9 ...	KNIHA A ADAMAS	...	67
10 ...	SLEPÝ VĚŠTEC	...	76
11 ...	MEMORIE	...	86
12 ...	SOUMLAK BOHŮ	...	94
13 ...	HLEDÁNÍ VYVOLENÉHO	...	101
14 ...	PROBUZENÍ	...	115
15 ...	ZACHRÁNCE	...	119
16 ...	NEJISTOTA	...	130

17 ...	NERO	...	135
18 ...	ODHODLÁNÍ	...	142
19 ...	30. ČERVEN – OSUDNÝ DEN	...	151
20 ...	SEDMIHOŘÍ	...	154
21 ...	NICOTA	...	162
22 ...	SETKÁNÍ	...	165
23 ...	MAGICKÉ OKO	...	173
24 ...	ZRÁDNÉ BAŽINY	...	183
25 ...	CHRONOS	...	196
26 ...	EBIVRAZI	...	198
27 ...	ORIN	...	213
28 ...	SOLA	...	237
29 ...	SÁHOVÉ	...	245
30 ...	MOLOCH	...	262
31 ...	ÚZEMÍ SMRTI	...	275
32 ...	MORA	...	288
33 ...	ZTRÁTA	...	304
34 ...	VELKÝ MÁN	...	307
35 ...	ODHODLÁNÍ	...	314
36 ...	HYPNOS	...	319
37 ...	TARTAR	...	324
38 ...	NÁVRAT	...	342

STROM ŽIVOTA

SOUBOJ

Když kdysi dávno před mnoha sty lety nebe zničehonic zčernalo, nastalo úplné zatmění měsíce, pak se strhla strašná bouře, jakou nikdo nepamatoval, blesky hrozivě křížovaly oblohu, která najednou vypadala, že celá hoří, a zdálo se, že nastal konec světa. Právě v té prapodivné době se v Sedmihoří narodil minutu po půlnoci neobyčejný chlapec. Jakmile spatřil světlo světa, zakřičel hlubokým hurónským hlasem, a kupodivu byl vyslyšen: hromy utichly a obloha se opět vyjasnila. Na nebi se objevil duhový most, který spojil znesvářená území – Ops a Tartar (dobro a zlo) – v jediný celek. Proto novorozenec dostal vznešené jméno Vecchio, jež předpovídalo dlouhověkost. Byl prvorozeným synem Velkého Karmana, vládce osudu, druhé sféry země a stvořitele Sedmihoří, a krásné a laskavé Éry, paní času.

Malý Vecchio rostl a bezstarostně se vznášel na hoře Chronos, byl šťastný, hrál si s oblaky a učil se vyvolávat blesky. Jako každý malý klučina byl hravý a nezbedný, moc rád zlobil Velkého Karmana a před jeho naoko předstíraným hněvem se rychle schovával za svou milovanou matku. Avšak netušil, že šesté narozeniny (musím podotknout, že rok v Sedmihoří znamená sto let na Zemi) mu zcela změní jeho leh-

kovážné dětství. Jakmile dovršil šestý rok, hned druhý den odešel studovat magii ke své milované kmotře Memorii, vědmě a bílé čarodějnici, dceři bílého kouzelníka Ladona. Byla to laskavá vědma a jeho oblíbená kmotřička. U Memorie se zdokonaloval v náročných oborech a vědách, jako byla astronomie, astrofyzika, astrobiologie, medicína, chemie, matematika, ale rovněž ve všech dovednostech bílé magie. Jako malý chlapec se musel naučit ovládat počasí, sopky, moře a zemi, zastavit déšť, obrátit poryv větru, zkrotit hromy a chrlicí sopky, zklidnit bouřící moře, a naopak přivolat déšť tam, kde krajina vysychala. V patnácti už znal vše, co ho vědma mohla naučit, proto nadešel čas odejít do učení k jejímu otci, mistru Ladonovi. Ten ho především vzdělával ve znalosti vzduchu, jelikož byl vládcem právě této třetí sféry, dále vody a země, proměně v jakoukoliv bytost či věc. Dokonce ho za krátký čas naučil splynout s přírodou. Byl to velmi schopný prorok, dokázal věštit ze způsobu letu ptáků, znal velmi dobře minulost i budoucnost. Vecchiův mistr a učitel, který se mohl pyšnit titulem bílý kouzelník, ovládal dlouhodobé kouzlo proměny. Pokaždé se změnil ve velkého bílého draka s hadím tělem, hoch se mu spokojeně usadil na šíji a létali z jednoho území do druhého. Chlapec to bral jako skvělou hru, ale aniž si to uvědomil, při těchto hravých letech se učil ovládat bouři, vítr, tornádo, vichřici, zklidnit vybuchující sopku a ještě více zdokonaloval své schopnosti, které se naučil u kmotry Memorie.

Vecchio k mistru Ladonovi velmi přilnul, téměř jako ke svému otci. Ale i bílý kouzelník si zvědavého hochu záhy oblíbil a stala se z nich nerozlučná dvojice. Moudrý kouzelník s ním trávil většinu času na hoře Nassibu sbíráním léčivých bylin a putováním po světě dobra – Opsu, ale nikdy se svým zvědavým svěřencem neletěl na druhou stranu Sedmihoří – do ponuré a strašidelné země Tartaru. To hloubavému mladíkovi nedalo spát, neprobádané území ho přitahovalo magickou silou.

Když jedné noci opět letěli nad bezstarostnou a poklidnou řekou Vitou, přeletěli nad její deltou, kde se vlévala do Mory, až do území zla, na nebi se objevily varovné červánky a proti nim se zničehonic vyřítily divocí červení jezdcí. V nachových sametových pláštích a s otevřenou helmou s vysokým červeným a černým chocholem, která čás-

tečně zakrývala bělostnou lebku, a s tepaným hrudním krunýřem, který jim chránil trup, ostrážitě křižovali vzduch na rudých bujných ořích a střežili své teritorium. Byla to družina nesmlouvavého a krvežíznivého krále Antose. Koho jeho vojáci potkali, koho spatřili, po tom bez slitování stříleli a hroty jejich šípů působily smrtelná zranění. Několik šípů nečekaně zasvištělo i kolem Ladonovy hlavy. Vecchio si lehl drakovi na záda, pevně se přidržel, ale nebál se. Jezdci je pronásledovali až k Tartaru, kde nebylo úniku. Bílý kouzelník hbitě odříkal čarovnou formuli pro spřádání mlhy a iluzí. Vzápětí je skryl hustý mléčný opar. Mág pronesl další vázací kouzlo a z neproniknutelné kaše se vytvořilo vzdušné vojsko draků. Výhruzně roztáhli rozměrná blanitá bílá křídla, naježili ostny na hřbetě a na korunce hlavy, z jejich nozder zasyčel bělostný kouř a z tlamy smrtící dech, který Antosovy jezdce rozfoukal do všech čtyř světových stran.

„Musíme se vrátit, dostali jsme se příliš daleko,“ zhodnotil situaci Ladon. „Antosovi vojáci jsou stále smělejší, Velký Karman bude muset zasáhnout...“ Větu však mistr nedopověděl, něco ho trápilo. Na čele bílého draka se objevily hluboké vrásky.

„Rád bych letěl dál a probádal tu podivnou zemi, často se mi o ní zdá,“ zaprosil Vecchio.

„Není tam nic než rudá vyprahlá země, kde není památky po životě. Jedinými bytostmi jsou červení jezdci a jejich démonický král Antos a...“ poslední slovo rychle spolkl.

„Nejsem už malý,“ mladík vytáhl z kapsy černé pero Arall a hrdě řekl: „Vidíš toto pero? Dnes jsem ho dostal od Velkého Karmana k patnáctým narozeninám,“ pochlubil se.

Ladon mlčel, ta zpráva ho zaskočila. Pero Arall přece patřilo Dragonovi.

„Mistře, ty z toho nemáš radost?“ vyrušil ho z jeho úvah šťastný učeň.

Bílý drak pokýval hlavou a s obavou v hlase, který zněl najednou tak staře a unaveně, poznamenal: „Narozeniny máš až za týden.“

„Ano, druhého srpna budu oficiálně ustanoven vládcem zla a Velký Karman mi svěří Knihu zla.“

„Vecchio, tvůj otec se chystá na tebe naložit velké břemeno, jsi na to příliš mladý. Odmítni to, prosím.“ Ladon si těžce povzdechl, otočil se k chlapci a pravil: „Jednoho vládce zla už máme a tvůj otec nemůže obejít...“

Učeň mu skočil do řeči. „Vím, co se stalo, řekla mi to teta Mora. Všechno mi vypověděla o mém dědečkovi Dragonovi, který se dokáže přeměnit v rudého draka. Máte stejné schopnosti a sílu. Chtěl bych být jako vy.“

„Co ti ještě řekla?“

„Že Velký Karman stvořil Dragona z ohně a tebe ze vzduchu, ty vládneš vzduchu a můj dědeček podzemí.“

„Budu si muset s Morou promluvit.“

„Prý se můj otec Dragona bojí, proto ho uspal stoletým spánkem.“

„Tvůj otec se ho nebojí, jenom ho potrestal za zradu. Tvůj dědeček totiž kul proti Velkému Karmanovi tajné pikle, oslepil věštce Morsefa za jeho proroctví a stvořil Tajemnou knihu Tartaru.“

„Jako vládce zla bych měl Tartar asi poznat, nemyslíš?“

„Věř mi, to není dobrý nápad.“

„Pověz mi něco o Dragonovi, prosím. Zdálo se mi o něm. Včera ve snu jsem ho viděl jako červeného draka a letěl jsem s ním nad Tartarem.“

Ladon neodpovídal, znovu si hluboce povzdechl a tichým hlasem konstatoval: „To je zlé, Vecchio, velmi zlé. Rudý drak se napojil na tvé podvědomí, volá tě, musíš ho zapudit, jinak...“

„Byl to jen sen,“ zasmál se hoch.

„Milý chlapče, máš vládnout zlu, a ne aby zlo vládlo tobě. Mám o tebe strach.“

„Můj nejmoudřejší učiteli, zasel jsi do mého srdce tolik lásky,“ ve sele odpověděl Vecchio, „nemůže se přece jen tak ztratit, rozplynout ani vytratit. Budu spravedlivým panovníkem. Ty budeš dál vládnout dobru a já zlu, vždy budu věrně stát po tvém boku. Když se spojíme, tak budeme mnohem silnější než Dragon.“

„Velký Karman si přál, aby Dragonovo jméno upadlo do zapomnění. Už jsme o něm mluvili dost, doufám, že jsme ho neprobudili z je-

ho stoletého spánku,“ ustaraně prohlásil bílý čaroděj, v jehož hlase byl stále slyšet znatelný záchvěv úzkosti. „Vecchio, zapamatuj si, Tartar je zakázané území a Dragon je zlý a lstivý, touží získat moc nad celým Sedmihořím. Vládu zla ti bez boje nepředá, a pokud nechceš zánik Opsu, tak se vzdej pera Arall.“

„To bude až za dlouho. Nebojím se..., někdo přece musí vládnout zlu a otec už na to nestačí, je unavený. Prosím, zaveď mě –“

Ladon mu okamžitě skočil do řeči: „Nevíš, co žádáš, milý žáku. Nikdo z nás se nesmí k místu Dragonova spánku přiblížit.“

„Vždyť je uvězněn v nejhlubších hlubinách Tartaru.“

„Všichni musíme poslouchat slova Velkého Karmana. A jenom pouhé pomýšlení či přání a pátrání po rudém drakovi je veliká neposlušnost a zrada.“ Bílý drak se starostlivě ohlédl přes rameno na červánky a dodal: „Musíme si pospíšit, strážci jeho spánku se blíží. Něco se chystá, když si troufají na hranice dobra a zla. Mlha se brzo rozplyne.“

Ten den už Ladon nepromluvil. Jakmile přiletěli na horu Nassib, proměnil se opět do své původní podoby bílého kouzelníka. Světlé rozpuštěné vlasy schoval pod čarodějnický klobouk, sametový bílý plášť měl přepásaný provazem. Do ruky uchopil svou slonovinovou okřídlenou hůl s drakem, symbolem moci a vlády, a bez jediného slova odešel, ale ne do křišťálového paláce dobra, který svítil jako nejzářivější hvězda na vrcholu Nassibu, ale dolů k poklidné řece Vitě. Kupodivu si nevybral zkratku přes hvozď, který obývali jeho věrní obři Nefritové, ani nesešel po cestě dolů do úrodného údolí, kde žili Sira-elové, ale raději si zvolil zarostlou a dávno nepoužívanou pěšinu, kde nepotkal ani živáčka. Vecchio ho tiše následoval, snažil se být neviditelný, ale mistr velmi dobře poznal jeho chůzi. Náhle zapraskala větvička. Chlapec se přitiskl ke stromu, Ladon se však neotočil, pouze se sám pro sebe pousmál a dál se zamyšleně ubíral svou cestou. Zastavil se až před jednoduchým bílým mramorovým chrámem s trojúhelníkovým štítem, jenž byl bohatě zdobený plastickými mramorovými symboly dobra, zasvěceným jeho jediné dceři Memorii. Tento skvost vyrostl na hranici Nassibu a Biosu. Starý muž, opíraje se o hůl, stoupal rozvážně a zasmušile po dvanácti širokých schodech. Na posledním

zpytavě pohlédl na mramorové okřídlené sfingy s obličejem vědmy Memorie, stojící proti sobě na dvou vysokých sloupech s hlavicí. Jeho ušlechtilá tvář se na malý okamžik rozzářila, pak na ně mrkl, jako kdyby sochy zdravil. Přivřené oči sfing se náhle otevřely. Vecchiovi, který se schoval za strom, se rozbušilo srdce a s napětím očekával, co bude dál. Ladon vstoupil do jakéhosi nádvoří sloupů, kterému uprostřed na mramorového podstavci vévodilo magické oko. Mág se mu pokorně poklonil a obřadně ho vzal do rukou. Usadil se na podlahu, zaujal polohu lotosového květu, oko položil do klína, pohroužil se do svého nitra a oddal se meditaci. Mladý pronásledovatel se odhodlal vylézt zpoza stromu a opatrně se kradl kolem tajemného chrámu. Hrdlo se mu svíralo strachem, bál se vyrazení a ani se neodvážil projít kolem majestátních okřídlených sfing. I přestože už měly oči zavřené, měl podivný a nepříjemný pocit, že ho sledují. Schoval se za sloup, odkud měl nejlepší výhled a přitom ho učitel nemohl vidět. Se zatajeným dechem tajně pozoroval počínání svého milovaného mistra.

12

Bílý kouzelník Ladon právě pozvedl magické oko nad hlavu. To začalo hořet, plameny ožívaly a vytvarovaly se do rudého draka. Mladík nevěřícně zíral před sebe na pozoruhodný výjev a marně se snažil zachytit slova, nebo aspoň jejich útržky, které drak z ohně zlostně chrлил, ale ani jediné k němu nedolehlo. V jednu chvíli se mu zdálo, že se přelud otočil přímo na něj a že slova patří jemu. Polekal se a rychle si položil ruku na ústa, aby nevykřikl samým zděšením. Oheň zmizel a magické oko opět zbělelo. Mágova tvář zničehonic zesinala a zdála se být mnohem starší a ustaranější.

Ani další den mistr neopustil chrám, stále setrval ve stejné pozici a rozjímal. Pořád byl ponořen do sebe a z pevně stisknutých úzkých rtů nevypustil ani hlásku, natož jediný vzdech. Vecchio mu oddaně nosil jídlo a pití, pokládal je mezi okřídlené sochy, ale jeho učitel se jich nikdy nedotkl. Hoch tušil, že to má nějakou spojitost s Tartarem a podivným hořícím drakem, o kterém se mu stále častěji zdálo. Dobře tušil, že to byl Dragon.

Když Ladon ani sedmý den neopustil svatyni, nedalo to jeho žáku a rozhodl se vypátrat příčinu a postavit se udatně proti obávanému

dědovi. Počkal, až bude hluboká noc, a ve své komnatě odříkal čarovnou formuli proměny. Proměnil se v nádherného bílého orla a otevřeným oknem směle vyletěl ven. Na cestu mu svítil měsíc. Radostně zakroužil nad Nassibem a vydal se do zakázaného, mystického území. Dával si velmi dobrý pozor, aby nepotkal červené jezdce. Jakmile přeletěl Třetihoří Ops a bezstarostně plachtil vzduchem nad protékající Morou, najednou v sobě pocítil zvláštní volnost, sílu a čarovnou moc černé magie. Zachvěl se samým vzrušením a sebevědomě vletěl do obávaného a proklínaného Tartaru. Všechno zde vypadalo přesně tak, jak tuto nehostinnou krajinu popsal bílý kouzelník. Jedinou známkou života v tomto pustém území zla a stínů se mohla jevit probublávající země a sopky, které postupně ožívaly, jak je mladý orel míjel. Všude se nacházela spousta kamenů, jež vytvářely prapodivné obrazce. Vecchio z nich ale ještě neuměl číst jako jeho mistr. Právě se blížil ke kruhovému území, které ohraničovalo dvanáct štíhlých, nahoru se zužujících černých kuželů, obelisků, se kterými si někdo dal velkou práci, aby je vypracoval z jednoho kusu kamene a perfektně vyhladil. Jako varovné prsty se tyčily k chmurným nebesům, zdálo se, že svými špičkami probodávají ponuré mraky. Jejich výška byla neuvěřitelná a průměr kruhu činil téměř půl kilometru. Vypadaly jako pomníky Dragonovy slávy a jeho vyhraných bojů. O tom také vyprávěly runy, jimiž byly obelisky pokryty. Vecchio se zvědavě zastavil a do oka mu zrovna jako první padla velká runa Yr, jež vyjadřovala ženu a bývala spojována se zlými mocnostmi. Pod ní někdo vyryl runu Man, ta pro změnu zosobňovala muže zvedajícího obě paže k Velkému Karmanovi a vládcům, byla symbolem štěstí a plodnosti. Třetí runa byla spojením těch dvou, tím vznikl strom života, symbol věčné existence. Všechny tři symboly byly vepsané do Bafometu, převráceného pentagramu, znázorňujícímu zlo. Pod ním se nalézal další nápis.

Vecchiovi to nedalo a nahlas ho přečetl: „Muhammad.“

Jakmile chlapec slovo skoro neslyšitelně vyslovil, tak i přesto, že na sebe vzal podobu orla, vznešeného krále ptáků, mu přeběhl mráz po zádech. Ale ani toto varování ho nezastavilo v nebezpečné cestě, kde mohl kdykoliv narazit na Antosovu vražednou družinu jezdců. Když přelétával přes podivné kultovní místo, zaplavil ho zvláštní pocit euforie, který rychle vystřídal strach a obavy.

Vtom rudá země Tartaru začala pukat. Rychle zavřel a vzápětí opět otevřel oči, a naštěstí zjistil, že je to jen vidina – možná předzvěst blízké budoucnosti. Zalekl se svého činu. Chtěl se vrátit, ale křídla ho přestala poslouchat. Mohl letět pouze jedním směrem – přímo do středu území zla. Znenadání se zatmělo. Měsíc jako by zmizel z nebeské klenby. Strhl se dravý déšť, byl tak hustý a neskutečně černý, že to vypadalo, jako kdyby nějaké zvíře z nebe rvalo svými smrtonosnými drápy ohromné cáry souvislé masy, jako kdyby nenasytný drak nenažraně trhal syrové maso. Byla to vážně neuvěřitelná podívaná. Mladík přeměněný v orla se musel rychle schovat, jinak by ho průtrž mračen ubila. Kupodivu v ohraničeném kruhovém pásmu nepršelo, nekápla tam ani kapka. Jakmile přelétl první černý kámen, vidina pukající země se zhmotnila. Zničehonic se červená půda otevřela a vyšlehly z ní strašné rudé plameny. Orel měl co dělat, aby mu neuhorela křídla, pevně se přitiskl k černému kuželu.

Vtom se z hlubiny země hlubokým hrdelním hlasem ozvalo: „Vítám tě doma, Vecchio!“

Hoch se zalekl, že svým neuváženým činem probudil samotné zlo, dračího ďábla. Přemýšlel, jak uniknout, ale všude dokola stále bičoval prudký déšť a vítr. Stal se nedobrovolným vězněm v obeliskovém hájemství. Statečně zakřičel: „Já se tě nebojím!“ Ale dřív, než vůbec stačil vyslovit zaříkadlo deště, jeho děd ho předběhl a mohutně zaburácel: „Acta est fabula!“

Vecchio se rázem proměnil z orla opět v chlapce a bezbranně uvízl na špičatém hrotu černého vysokého kamene. Vylekaně zíral do zejícího otvoru, z kterého stoupal červený dým, a směle odpověděl: „Tu ne cede malis, sed contra audentior ito!“

„Opravdu?“ zasmál se Dragon.

Vtom zahřmělo, do kamenného sloupu vedle vystrašeného mladíka uhodil bílý blesk a rozpůlil ho na dvě poloviny. Za ním následoval rozhněvaný bílý drak. Objevil se zničehonic jako strážný anděl. Chvatně popadl do tlamy svého studenta a posadil si ho za štíhlý krk.

„Ladone, vydej mi mého vnuka! V den jeho patnáctých narozenin je můj! Patří mně! Teď je řada na mně, abych ho vzdělával,“ rozhnil se Dragon a přitom z jeho tlamy šlehaly plameny.

„Mýlíš se, nepatří zlu!“

„Vždyť se má stát vládcem zla! Nebudeme přece slovíčkařit. Myslíš si, že když spím, hniji v lůně země, že nevím, co se děje, co pro radný Karman chystá? Vždycky to byl všivák!“

„Zapomínáš, on tě stvořil...“

„Jsem mnohem mocnější než on. Ten staříčkový dobrák je k smíchu.“

Ladon uskočil před palbou ohnivých slin. Schoval se za kužel a zvolal: „Dragone, Vecchio s Buenou musí stát nad tím. Mají na světě zachovávat rovnováhu dobra a zla. Jakmile se jejich srdce spojí, tak jsi prohrál. Bude to tvá záhuba!“

„To bude pěkný pán zla, když nebude ovládat černou magii!“ ušklíbl se rudý drak, který ještě stále setrval v nitru svého hájemství a při každém vydechnutí šlehal smrtící plameny.

„Vecchio zná všechno, co potřebuje, vzdělával jsem ho i v černé magii. Může tě porazit...“

„Neposlouchej ho, Vecchio! Když se staneš mým žákem, budeš silnější než samotný Karman, staneš se neomezeným vládcem osudu. Budeš vládnout vzduchu, podzemí a zemi. Ladon tě nemůže naučit to co já! Já stvořil černou magii. Nezapomeň, můj vnuku, jsi posel zla, s perem Arall a s Tajemnou knihou Tartaru se staneš neporazitelným! Chceš ochutnat moc? Řekni ano a překonáš Velkého Karmana!“

S posledním slovem vyšlehla salva žhnoucích jisker. Jedna vlétla Vecchioví přímo do oka, a ten znenadání jako vyměněný zvolal: „Chci se stát největším ze všech mágů! Můžeš mě to naučit, Dragone?“

Bílý čaroděj věděl, že je zle, že ho rudý drak očaroval. Na nic nečekal a rozhodl se k odletu. Prudce se otočil a málem naletěl na

smrtonosný šíp. Antosova družina obklíčila kruhové území. Vojáci měli své luky v pohotovosti, tětivy napjaté, stačilo jen vystřelit. Bílý kouzelník se zastavil a v duchu odříkával kouzlo na zlomení temné moci. Musel osvobodit chlapcova ducha. Nahlas Vecchia vyzval: „Neposlouchej ho, synu Velkého Karmana. Pokud se mu podřídiš, budeš sice neomezeným vládcem, ale budeš panovat pouze nicotě a zlu, život z vesmíru vyprchá. Tvým tělem nekoluje jen krev Dragona, ale i krev Éry, která má laskavé a vlídné srdce,“ zamyslel se a dodal, „což nechápu, když ji stvořila tahle stvůra. Chceš být snad vrahem svého otce, bratrů a sester?“

„Ne!“ vzkřikl rozhodně Vecchio, jenž byl díky svému učiteli opět zbaven temných čar.

„Chceš být vrahem svého dědečka?“ zběsile a výsměšně zařval Dragon a vztekle vyplivl z tlamy další plameny, které málem usmrtily Ladona, stále v podobě draka. Bílý kouzelník rychle uskočil a zašeptal Vecchiovi do ucha: „Ty jediný ho můžeš zničit. Jsi silnější než on, neboj se ho. Slez ze mě, tobě nic neudělá, bojí se tě. Chce mě, chce získat mou moc, aby byl silnější než Karman a mohl ho svrhnout. Slib mi, že pokud zemřu, nesmíš se nechat ovládnout cizí...“

„To přece nejde,“ namítal chlapec.

Rudý drak opět roznítil v tlamě oheň a přesně zamířil. Ladon byl stejně pohotový, nadechl se a vyfoukl. Jeho dech byl silný, rychlý a okamžitě uhasil Dragonovu plamennou střelbu. Červený démon dávných věků se zasmál a zařval: „To byla rozcvička. Ale už ti plíce nějak neslouží, co?“

Ladon zašeptal: „Na to čeká, jakmile zatratíš a prokleješ dobro, jeho duše tě začne pohlcovat.“ Bílý mág starostlivě pohlédl na chlapce a zeptal se: „Rozumíš mi, můj nejmilejší žáku?“

Vecchio poslušně kývl. Neochotně slezl ze svého milovaného mistra. Stále ničemu nerozuměl, jeho mozek nemyslel, byl plný emocí. Ladon ze všech sil zakřičel: „Vylez Dragone, utkáme se!“

„Jsi troufalý, bílý kouzelníku! Měl bys stát na mé straně, viděl jsi přece svůj osud.“

„Pokud mohu zachránit Vecchia od zla, učiním to. Jsem ve výhodě, já viděl zase tvůj!“

„Chceš bojovat proti větrným mlýnům? Nemůžeš změnit jeho černou duši... Slyšíš, je zatracen!“

„Budeme bojovat o Vecchiovu duši, co ty na to, mocný Dragone!“ navrhl s ledovým klidem Ladon.

„To se mi líbí. Získám najednou dvě duše! Stanu se vládcem vzduchu a pak přijde řada na staříka Karmana, ukradl mi mou nejmilejší dceru Éru.“

Vtom rudý drak vyletěl z lůna země. Byl mnohem hrozivější, než si ho hoch vůbec kdy mohl představit. Jeho temně nachová křídla byla ohromná, jedním mávnutím skolil monumentální černý kámen. Výhružně si stoupl na druhou stranu propasti proti Ladonovi a svému ohromnému vnukovi. Dragon připomínal živou neporazitelnou pevnost. Mohl měřit kolem dvaceti metrů, tělo měl dlouhé, mohutné, s nápadnou hlavou a malýma rudýma očima, z nosní kosti vyrůstaly dva mohutné ostré černé rohy, které výhružně čnely nad tlamou šikmo vzhůru. Jeho červený hřbet byl pokryt silnými kostěnými pláty, jež byly dokonale seřazeny jako vojáci v šiku v pravidelné řady a celé tělo uzavíraly v neproniknutelný pancíř, na bocích zakončený ostrými trny hroživě vyčnívajícími vpravo i vlevo. Trny zdobily i jeho monumentální červený ocas, kterým Dragon začal netrpělivě šlehat ze strany na stranu, a tím nemilosrdně kácel jeden obelisk za druhým – některé přerazil v půli. V zlověstných krvavých očkách mu svítily vražedné plamínky, které nevěstily nic dobrého. Nozdry se mu ještě více rozevřely, roztáhly samým vzrušením, a hlubokým basem zabušoval: „Dlouho jsme se neviděli, můj bratře.“ Vzrušeně dupnul a vyprahlá půda začala praskat. Jeho robustní nohy oplývaly hrozitánskou silou, ale největšími zabijáky byly jeho obrovské černé drápy.

Bílý kouzelník byl rozvážný, moudrý a ušlechtilý, a proto raději ustoupil, pokorně stáhl křídla. Potřeboval vymyslet plán. Dobře tušil, že bez lsti nemůže přemoci zlo, které stále více sílí, jak slábla moc Velkého Karmana, který se jevil víc a víc unavený a nakonec neuváženě rozdělil polovinu vlády nad světem a Sedmihořím mezi Ladona a Dra-

gona, své první dva syny. Další nevýhodou bylo neprobádané území Tartaru. Toho si byl příliš dobře vědom – štíhlý bílý drak s hadím šupinatým tělem, které mělo, na rozdíl od Dragona, dlouhý útlý krk, který zakončovala malá, ale masivní lebka. Kromě dvou velkých modrých očí po stranách hlavy ještě mohl pyšnit třetím prorockým okem, uloženým uprostřed vysokého čela. Málem by vypadal proti svému rivalovi nenápadně, kdyby jeho malou hlavu nekorunoval přílbovitý ostrý hřeben, tvořený lebečními kostmi. Kostěný hřeben mohl vypadat trochu násilně proti ladnému symetrickému trupu, ale bylo to naopak, dodával celkovému vzhledu majestátnost a nezdolnou sílu. Ladon stál bez hnutí a svým třetím okem upřeně sledoval dvakrát tak velkého a mocného Dragona. Jenom záblesky jeho modrých očí prozrazovaly vzrušení. Lhostejně mu odpověděl: „Nějak jsi přibral, Dragone.“

Vecchio se pro jistotu stáhl stranou. Stál na okraji propasti s otevřenou pusou jako omámený, v první chvíli se třásl hrůzou a zíral do krvavých dědečkových očí, z nichž vyzařoval příšerný běs. Pak se probíral a začal spěšně odříkávat kouzlo, ale nebyl ještě tak zkušený jako jeho mistr. Rudý drak mezitím nervózně přešlapoval na místě, výhružně vypouštěl z nozder kouř a divoce mrskal ocasem-zabijákem, když vtom si povšiml malého čaroděje a pro jistotu ho svázal rušícím kouzlem. Vecchio marně odříkával čarovné formule. Dragon se otočil na

Ladona. Jeho bratr a dávný nepřítel ho znepokojoval, rozčiloval ho a přímo k nepřítelství ho dováděl jeho stoický klid, jeho ovládání.

Červený drak se náhle a nečekaně vrhl na rivala, jenže bílý kouzelník byl připraven a i on bleskurychle zaútočil. Sklonil hlavu a prudkým trhnutím vzhůru odpověděl na nečekaný, zrádný útok. Jeho ostrý hřeben, který hrozivě zakončoval lebku, zničehonic zazvonil silným úderem o bok útočníka a byl doprovázen hlasitým praskotem několika zlomených žeber. Vecchio vzrušeně vykřikl a zatleskal. Přestal se bát svého dědečka a zpoza torza černého kamenu s napětím sledoval krutý a nemilosrdný boj. Ještě stále mu nedocházelo, že se perou o jeho duši. Nemohl tušit, že on je ten jediný, kdo má v budoucnosti svrhnout obávaného rudého draka, jak to stálo v Tajemné knize Tartaru. Zatím to byl malý přemýšlivý chlapec s duší snílka, nečinně stojící na prahu své slávy a moci.

Rudý drak mocně zařval a poslední obelisk pukl vejpůl. Země se zachvěla a Vecchio málem spadl do propasti – takovou mocnou sílu měl ryk jeho dědečka. Vtom projela Dragonovým tělem nepříjemná bolest jako ostrá dýka. Hbitě odskočil od svého obávaného soka, nahněvaně vzlétl do vzduchu a udělal rychlou otočku, aby nabral opět sílu a mohl dál pokračovat ve smrtelné bitvě. Boj byl nelítostný, plameny vystřelovaly a spálily část už tak nehostinného Tartaru. Dragon znovu ostře zaútočil na svého protivníka s rozevřenou tlamou, po obou stranách vyzbrojenou zploštělými, dlouhými, silnými zuby – kromě ohně, drápů a ocasu to byly další nebezpečné zbraně. Zlostně a odhodlaně se řítit na svého soupeře. Když se však na něj rudý obr valil jako torpédo s otevřenou tlamou, Ladon hbitě a ladně uhnul. Na malou chvíli to vypadalo, že se bílý drak zbaběle stáhl do bezpečí, ale znenadání se se skloněnou hlavou odvážně vrhl vpřed na nepřítele z dávných věků, aby sám zařal své dlouhé, špičaté a ostré tesáky do mohutného Dragonova hrdla. Ale vychytralý robustní drak uhnul, a unikl tak lstivému protiútoku. Pobaveně se zasmál a vyšlehl další smrtonosné plameny, nad územím zla vykroužil osmičku a pak se ve velkém oblouku vracel k sokovi. Znovu rozevřel vraždící tlamu, ale když byly jejich hlavy blízko sebe, tak se do sebe draci navzájem zamotali, chvíli neby-

lo znát, kdo má vlastně navrch. Vecchio zatajil dech, ale po několika vteřinách se Ladonovi podařilo zakousnout svými ostrými špičáky do hřmotného krku a sevřel ho tak pevně, že se zanedlouho objevily čůrky krve. Rudý kouzelník nemohoucne a zlostně mrskal ocasem, snažil se vymanit, cítil, jak Ladonovy zuby ostré jako jehly prorážejí jeho tlustou vrásčitou kůži a nezadržitelně se blíží k tepně života. Dragon se s neuvěřitelnou silou vzepjal a protivníkovi zasadil přední nohou úder přímo do čela; byla to tak mohutná rána, že sevření povolilo a hlava bílého kouzelníka kmitala jak hadrová panenka z jedné strany na druhou. Zdálo se, že na chvíli ztratil vědomí. Jeho malý učeň se zhrozil a zběsile hledal nějaký úkryt. Přitom marně odříkával kouzlo, jež by ho přeměnilo opět v silného orla, aby mohl pomoci svému učiteli, který ve vzduchu hrdinně bojoval o život. Ladon v bezvědomí padal do ohnivé propasti.

Pak se stalo něco zcela nevídaného, co ani Vecchio, ani nebezpečný Dragon nečekal. Možná to zapříčinilo teplo, které sálalo z lůna Tartaru, možná to zavinila prapůvodní energie matky země, která svého syna záhy oživila. Ladon se opět mocně vzepjal, roztáhl svá blانيتá křídla a vylétl vysoko do mraků. Dragon se zamračil a nenávisťně ho pronásledoval, ale byl příliš těžký, než aby mohl vzlétnout také tak vysoko. Vražděně zaskřípal zuby. Kdyby bílý čaroděj uletěl, tak by si zachránil život, jenže tam dole měl svého milovaného a bezbranného žáka, kterého rudý drak svázal rušícím kouzlem. Nerozmýšlel se, a když nabral dostatečně velkou rychlost, obrátil hlavu dolů a střemhlav se s bojovným pokřikem řítit na svého nepřítele. Na poslední chvíli se Dragonovi podařilo ucuknout, ale jeho pravý bok to odnesl hlubokými šrámy, jež tam zanechaly smrtonosné drápy. Červený kouzelník zlostně zasupěl a zničehonic zmizel v Tartaru, plameny se nad ním uzavřely. Vecchio zatleskal, ale Ladon předvídal, co se stane, a byl na stráži.

Vzápětí se vynořil uzdravený a znovuzrozený rudý drak s rozevřenou tlamou a nemilosrdně mířil přímo na protivníka. Bílý drak neodletěl, ani neuhnul. Vyčkával, a jakmile byl nepřítel téměř na dosah, hbitě sklonil hlavu a mohutně se rozmáchl svým ostnatým ocasem,

kteřý měl dopadnout na Dragonovu mohutnou lebku. Strašlivá rána ho měla zbavit vědomí, ale místo toho se rychlost ocasu nenadále zpomalila, a ten rudého draka spíše pohladil. Velký protivník mu totiž v nestřežené chvíli zasadil velkým drápem úder odspodu a jedním šmahem mu rozpáral celé břicho. Ladon trýznivě zavřešťel a ve smrtelné agonii se prudce řítil do hlubin ohně. Na nebi se znovu objevily červánky a z nich se vyklubali červení jezdci, bdělí hlídači Tartaru. Vtom se bílý drak s hadím tělem z posledních sil znovu vzepjal. I on dokázal jako jeho bratr obdivuhodně rychle léčit své tělo, a vylétl do oblak, aby zvítězil. A pak se to stalo...

Král Antos v nestřeženém okamžiku zamířil, vystřelil šíp, a ten prošel přímo srdcem bílého kouzelníka. Ladon záupěl neskutečnou bolestí, jakou doposud nikdy nepocítil. Projela celým jeho tělem, pulzovala v žilách, tepnách a cévách, tekla jako ohnivá řeka, jež se vlévala do moře myšlenek, a jeho mysl, dříve tak čistá a bystrá, byla nyní úplně temná a prázdná. Cítil pouze palčivý, svíravý žal, podobající se strachu z nekonečna a celého vesmíru. Rázem zapomněl, kdo vlastně je, jeho jméno se začalo vytrácet, nakonec ani netušil, kým byl. Neúprosně se hroutil do hořících smrtelných rtů plamenné výhně, jež sálala z démonického Třetihoří. Sloup vysoko šlehajícího ohně radostně olizoval bílého kouzelníka, doprovázel ho na jeho poslední cestě a vzal ho navždy s sebou do území Zapomnění. Ladon, největší mág ze všech čarodějů, zemřel. Za svůj dlouhý život už všechno prožil; mládost, radost, obavy, dobu rozkvětu sil a dobra, svá nejlepší léta, bitvy s králem Antosem a malé výhry nad Dragonem. Až tenhle poslední souboj dopadl zle. Vecchio se s vytřeštěnými očima díval na smrt svého velkého mistra, který předpověděl vlastní skon, zkázu Sedmihoří a zatracení světa a lidí.

Dragon se spokojeně zasmál a zařval: „To je tvůj konec, proradný Ladone! Tenhle šíp jsem ukoval hned druhý den poté, co jsi Karmnovi vyhradil mé plány a řekl o Tajemné knize Tartaru. Je vyroben z železné rudy, která se nachází v samotném lůně Zla, hrot byl odlit v dračích plamenech a zchlazen jedovatou dračí slinou, do toho šípu přešla veškerá moc a zlo Tartaru.“

Jakmile to dořekl, proměnil se najednou v mága, vysokého štíhlého černovlasého uhrančivého muže v červeném koženém kabátě. Natáhl ruku ke svému vyděšenému vnukovi a radostně zařval: „Jsi můj, chlapče!“

Vecchio zaklonil hlavu, jako kdyby chtěl číst z ponurých mraků a červánků. Vtom ho upoutal nenápadný bílý mrak, který se prodíral přes černé smrtící bratry a rudé jezdce. Když zaostřil, zdálo se mu, že spatřil obrys bílého draka, který se najednou snesl dolů jako vánek a prolétl jím. Stále byl odvrácený, takže Dragon neviděl, co se v chlapcově tváři odehrává. Stalo se něco neuvěřitelného. Vecchio náhle znal vše, co ho bílý kouzelník ještě nestihl naučit. Najednou směle odříkával runy, které rušily veškeré čáry a vázací kouzla. V drobném těle malého vládce zla se nahromadila letitá zlost, nevraživost, zoufalost a nezdolná nenávist, v tu chvíli zapomněl na slova moudrého mistra a nenávistně zakřičel: „Nikomu nemůžeš vnutit ani dobro, ani zlo! Můžeš mu jít jen příkladem. Pokud ti nebudu sloužit, Dragone, nebudu tebou! Nenávídím tě, rudý kouzelníku a draku! Nejsi mým dědečkem, ale hnusným a odpudivým vrahem. Proklínám tě! Ať tě pohltí lůno země, ať tvá samota trvá dalších sto let, ať všichni na tebe zapomenou a nikdo už nezavolá tvé jméno.“ Odhodlaně se nadechl, zatnul pěsti a prorocky dodal: „Ať se spojí dobro se zlem, a tebe už nikdo nepřivolá zpět.“

Dragon se pobaveně zasmál: „Sám mě přivoláš.“

„To nikdy neučiním!“

„Přijde den, kdy prokleješ samotnou Buenu!“

„Jsi hlupák, Buenu miluji, to se nikdy nestane!“ směle zvolal pobouřený Veccio.

„Máš mou krev! Jsi vnuk svého děda!“ Dragon se strašlivě zachechtal a dodal: „Jakmile zatratíš Buenu, do roka a do dne se vrátím a nastane konec světa! Jestliže to někomu vyzradíš, tak zemře ten, koho máš nejraději.“ Krutý děd nečekal na odpověď a zmizel v plamenech. Než chlapec stačil změnit jeho proroctví, hořící zem se za Dragonem a Ladonem definitivně zavřela. Ale přesto malou skulinou stačilo prolétnout něco neurčitého, možná to byla pára...

Mladík zašeptal: „Z mého života zmizelo světlo. Ale vím něco, Dragone, co ty nevíš. Nad zlem je možné zvítězit.“

Rázem déšť ustal a náhlé ticho bylo úděsnější než Dragonův strašný řev, bouře či vichřice. A to něco, co vyletělo z malé skulinky, získalo obrysy a rázem to vypadalo jako chlapcův stín.

Jak Vecchio rostl a mužněl, stával se vážnějším, zamlklejším a hloubavějším. Z jeho pohledné tváře se vytrácela radost. Dříve si tak rád hrával s Buenou, ale od té noci, kdy zemřel Ladon, se jí vyhýbal, bál se Dragonových slov. Často se probouzel ze spánku a slyšel: „Jakmile zatratíš Buenu, do roka a do dne se vrátím a nastane konec světa!“

Dcera Memorie a Velkého Karmana to nechápala. Tak ráda se zdržovala ve Vecchiově blízkosti a naslouchala jeho vyprávění o Ladonovi. Jak mohla tušit, že chrání ji a celý svět. Možná to tušila Memorie, která byla od smrti svého otce Ladona stále zasmušilejší. Celé noci trávila ve svém chrámu u magického oka a několikrát se marně snažila zjistit od Vecchia, co se tu noc stalo, ale on pokaždé tvrdil, že je vázán slibem mlčení. Chápala to a nechtěla naléhat.

23

A tak mladý kouzelník trávil noci převážně o samotě a studoval další runy a kouzla, která otevírala svět mrtvých. Chtěl vyvolat zpět svého drahého a milovaného přítele Ladona. Netušil však, že ho na každém kroku doprovází prapodivný stín z lůna Tartaru. Toto odpudivé a slizké stvoření vzešlo z neživota, ze špatné strany světa – z podsvětí, pocházelo z říše, která neznala prostor, světlo a čas. Byl to nohsled jeho děda Dragona, hrozivý a úlisný Mordoch, který se musel přes den skrývat, jelikož v slunečních paprscích tápal jako beztvářá hmota. Nebylo to ani zvíře, ani člověk, ale v noci nabýval tvaru a viditelnosti. Stal se Vecchiovým našeptávačem, jeho druhým já. Čím víc se Vecchio uzavíral do sebe, tím větší měl nad ním Mordoch moc a probouzel v něm zlo. To on mu poradil, aby tajně ukradl prastarou Knihu mrtvých z knihovny vědmy Memorie. Než to však Ladonova dcera vůbec mohla zjistit, a zachránit tak svého oblíbeného a nadaného učně a kmotřence, byla od Velkého Karmana převelena vzdělávat sličného Bia a s ní odešla i malá Buena. Vecchio tak přišel

i o svou drahou učitelku a rádkyni. Už ho neměl kdo vzdělávat v bílé magii a udržovat v něm dobro. Byl z toho zoufalý, najednou nevěděl, co dál, ale Mordoch mu v pravou chvíli zašeptal do ucha, že když neuvidí Buenu, tak ji ochrání a kletba se tak nikdy nenaplní.

A tak se stalo, že jednou v noci mladý čaroděj odříkával slova kouzelné formule a místo duše Ladona zhmotnil slizkého Mordocha, svého našeptávače a špatného rádce.

To, co ho v noci doprovázelo na každém kroku a co vypadalo jako jeho stín nebo černé svědomí, se mu konečně ukázalo ve své hroživé a ničivé obludnosti. Bylo to vážně podivné stvoření, které vzešlo z té největší tmy a nicoty, ztracení a prokletí. Dragon ho vytvořil téměř z ničeho v lůně Tartaru, když byl Velkým Karmanem proklet a zatracen. Tam v samotném srdci zla slíbil krutou pomstu Karmanovi a Ladonovi. Jakmile Ladon zemřel, vyslal svého nohsleda za svým vnukem, aby zcela ovládl jeho duši, a tak připravil Sedmihoří na svůj velký návrat. Mordoch byl neuvěřitelně štíhlý, jeho tělo se jevilo ploché – opravdu vypadal jako stín. Jeho kůže byla šedá až černá, tvář byla strašlivá, a kdo spatřil jeho obličej, oněměl hrůzou. Záhy se stal jediným mladíkovým poradcem a přítelem. Opuštěný Vecchio se díky němu stal brzo největším mágem, ale zároveň i nejosamělejším ze všech, protože Mordoch ho postupně pohlcoval, vysával jeho sílu, pomalu ho okrádal o jeho hmotu, život, energii a vůli, a tím se začal zviditelňovat víc a víc. Už se nebál slunce a byl mnohem troufalejší a lstivější. Zlo postupně vítězilo nad Vecchiovým srdcem, až se tento dříve tak citlivý sval zcela zatvrdil a stal se z něho diamant. Dříve pohledné rysy mladíkovy tváře se začaly pomalu měnit a zanedlouho se stále víc a víc podobal svému strašlivému a obávanému dědečkovi; dokonce začal nosit dlouhý černý kožený kabát a téměř nevycházel ven.

Jednou v noci, následován věrným Mordochem, svým odpudivým našeptávačem, odletěl do zpustošené roviny Tartaru a vybudoval tam temný strašlivý Orkus, kde si ruku podávalo peklo s nicotou. V jeho samotném lůně totiž spal slovutný Dragon, rudý kouzelník. Budoucí vládce zla znovu oddělil dobro od zla. To se nelíbilo Velkému Karmanovi a začal se oprávněně obávat o Sedmihoří.

VELKÝ KARMAN

Po smrti Ladona získal Velký Karman zpět vládu nad vzduchem, a tak se stal znovu největším a nejmocnějším stvořitelem a vládcem druhé sféry země. Už několik milionů let řídil svět podle prastaré Knihy Sedmihoří. V Knize osudu byl pečlivě zapsaný úděl a život každého smrtelníka – byl zachycený ještě dřív, než se vůbec narodil. Po smrti bílého kouzelníka Ladona a ztracením rudého kouzelníka Dragona vznikly další dvě Knihy – dobra a zla, které rozdělil mezi své děti Vecchia a Buenu. Ti jediní mohli zasáhnout do osudu lidí, měli právo veta, ale své pro či proti museli obhájit před Velkým Karmanem, který se stal jediným soudcem a vykonavatelem osudu. Pokud jim dal svolení, popřípadě přivřel oko, přepsali perem historii ve své Knize osudu. Buena používalo zlaté pero Pars a Vecchio černé Arall. Tak mohli osud hříšníků změnit a pomoci jim, či je zatratit.

Velký Karman, vládce osudu, sídlil na sedmé neobyčejné hoře Chronos. Vysoko převysoko v nebi se tyčil plující magický narůžovělý kryształ. Tato vyvýšenina vznikla z taveniny, kterou ve své bolesti vyplavilo hořící plačící lůno matky Země. Syn se smutně díval na utrpení matky

země, posléze mu to nedalo a rozhodl se, že bude všechny varovat a na pláč země poukáže. Z prolitých slz stvořil nádherný nestrost a jediným kouzlem na něm vystavěl skvostný palác, který nazval Chronos a který byl pro pouhé lidské oko neviditelný.

Velký Karman si plul libovolně prostorem od jednoho území k druhému. Zahlédnout ho mohli jen v Sedmihoří, ale občas se zjevoval i smrtelníkům. Bylo možné ho spatřit při velkých katastrofách, které postihly svět – tehdy se krystal zbarvil do ruda a zvěsto-

val velké neštěstí a pohromu. Lidé se urputně křížovali a věděli, že je čeká krušný rok. Plující hora v záplavě slunce vypadala jako letící kometa, jako kdyby Chronos stále obíhal dokola. Tato iluze byla vyvolána díky pohonu stlačenými plyny, které se nacházely v samotném jádru krystalu; jak se přibližovaly k slunci, tak se vypařovaly a tvořily plynný obal, čímž vznikl dlouhý chvost.

Velký Karman byl bělovlasý starý muž. Vlasy měl hladce sčesané dozadu do dlouhého copu, stejně měl spletený i šedivý vous. Převážně se strožil do dlouhého bílého sametového pláště, přepásaného zlatým pásem. Plášť zdobil vysoký vyztužený límec ze stejného drahého kovu, na nohou měl zlaté sandály. Jeho starou vrásčitou tvář šlechtily neskutečně krásné modré, a kupodivu mladistvé oči; pokud do nich někdo pohlédl, utopil se v záplavě temně kobaltových mraků, a jak postupně mizely, mohl spatřit svůj osud, dějiny věků. Se svou ženou Érou, nejstarší dcerou Dragona, obýval prapodivný palác Chronos, kde nikdy nebyla noc, nikdy tam nezapršelo, nezafoukal

vítr, natož bouřka či uragán. Nechal se unášet vesmírným prostorem, hleděl na hvězdy, Zemi a Sedmihoří, přísně bděl nad zákony světa, a jeho srdce bylo nepoddajné jako skála a mysl chladná jako ostří dýky. Nikdy se nezasmál, nikdy ho nepobavil jediný vtip, ke svým dětem byl vždy odměřený, spravedlivý a vážný. Smutně sledoval Sedmihoří ze své krystalické hory, která plula mezi prostorem a časem. Vůbec se mu nezamlouvalo, jak se jeho nejmilejší syn Vecchio spřáhl s krvežíznivým Antosem, králem rudých jezdců, díky němuž ovládl Tartar a vybudoval Orkus; zatímco krásná Buena bezradně vládne Opsu a ztrácí další vládce, kteří se postavili na stranu zla. Jako první odešla do Tartaru mstivá Mora, královna smrti a nejstarší Dragonova dcera, za ní jeho druhá dcera Nyxa, paní tmy, a její mladší syn Moloch, pán podsvětí a zapomnění. Posléze odešli i jeho starší bratr Velký Mán – soudce mrtvých, Sáhové – duchové lesa, Mánové – duchové zemřelých předků, Murdor – král džungle a skřetů, a jako poslední odešel nejvěrnější Buenin přítel Mors – pán smrti, syn zlé a zrádné Mory.

27

Vládce osudu se oprávněně obával o svět, vážně se strchoval, že by mohla být jednoho dne rovnováha dobra a zla narušena. Smutně zakroutil hlavou, třikrát hořce povzdechl. S jeho drahým Vecchiem se dělo něco špatného a alarmujícího, a on se na poslední chvíli rozhodl svého milovaného potomka zachránit. Jenomže neměl ani zdání o prapodivném poslovi z temnot – Mordochovi. Netušil, že Dragon je už tak mocný a že získává sílu přes jeho zbožňovaného Vecchia. Ustaraně rozevřel velkou Knihu osudu. Objevilo se Sedmihoří, jeho zrak prolétl Opsem, na chvíli se zastavil nad Nassibem a řekou Vitou, která se vlévala do dravě proudící Mory, na jejímž břehu se majestátně vypínala tři velká pohoří – Letum, Hados a Tartar.

V Tartaru se nacházelo bájně a obávané území Orkus. Konečně spatřil svého milovaného syna Vecchia s jeho čtyřmi věrnými druhy: Nerem, strážcem nicoty a temnoty, Guerrose, pánem války, Zmorem, jenž ovládal nenávist, a Furem, mistrem pomsty a klamu. Byli to obávaní strážci Knihy zla. Vecchio právě držel v ruce pero Arall a Knihou zla listoval. Velký Karman se upokojil, všechno bylo při

starém, možná se zbytečně strachoval. Vtom se před ním zničehonic zjevila Memorie a v ruce třímala magickou kouli. Poklonila se.

„Co tady děláš?“ nevěřící se otázel vládce osudu.

„Mám zlé zprávy. Svět se řítí do záhuby.“

„To vím taky.“

„Už vím, co se stalo oné smutné noci, kdy zemřel můj otec.“

„Ladon je mrtvý, Vecchio mlčí a Dragon je prokletý.“

Neodpověděla a položila na velkou Knihu osudu magické oko, které se náhle rozhořelo, pak zbělelo a zcela zprůhlednělo. Připomínalo magickou křišťálovou kouli, v níž se objevil Vecchio a jeho oddaní strážci. Byl to stejný obraz, který se zjevil Karmanovi, ale když tentokrát vládce zla svazek zaklapl, Karman ke svému úžasu zjistil, že je to obávaná a zatracená Tajemná kniha Tartaru, jež měla být před sto lety navěky věků pohřbená v podzemí společně s Dragonem. Jeho obličej samým překvapením zblednul.

Védma zašeptala: „Vecchiova srdce se zmocňuje Dragon. Pokud něco nepodnikneš, kniha Tartaru bude zpět.“ Sotva to dořekla, zmizela jak pára nad hrncem.

„Memorie! Vrať se! Vždycky si děláš, co chceš...“

Karmanovo čelo se zkrabatilo starostmi. Dnes neměl nejlepší den, cítil, jak jeho moc slábne. Popadl pero a začal kvapně přepisovat osud, který už jednou napsal. Poté si povzdechl, odložil pero osudu a utřel si orosené čelo. Spokojeně se začetl do řádků a s ulehčením Knihu osudu zavřel. Vtom si za jeho zády kdosi nečekaně odkašlal. Vládce sebou prudce trhl, jako by byl přichycen při podvodu. Otočil se a spatřil svou udivenou ženu Éru, která na něj vrhla nechápavý pohled. Vládkyně času byla neurčitěho věku. Její tvář byla z poloviny stará a z druhé poloviny mladá, přesto vypadala krásně. I ona měla své dlouhé vlnité vlasy spletené do černobílého copu. Stejně dvoubarevně měla i dlouhé jednoduché šaty, které rýsovaly její štíhlou postavu. Žena mu starostlivě poklepala na rameno a pravila: „Nemůžeš změnit osud. Už jsi ho jednou napsal... Musíš svolat velký soud, a ten rozhodne.“

„Není čas.“

„Pravidla by měla platit i pro samotného Velkého Karmana. Pokud je narušíš, ožije znovu Kniha Tartaru. Napsal jsi to dávno, když ještě nebyla Kniha dobra, ani zla. Nikdo už to nemůže změnit. Prosím, můj pane, nepokoušej osud...“

„Já jsem přece osud, kdo je víc! To je k smíchu. Vecchio se ožení s Buenou!“

„Vecchio se tím sňatkem nezmění. Sice v něm koluje Dragonova krev, možná v něm tepe zčásti srdce vládce temnoty, démona dávných časů, ale nezapomeň, že náš syn byl žákem toho nejlepššího z nás – Ladona. Tuhle bitvu musí vybojovat sám. Vecchio je mnohem silnější, než si myslíš.“

„Zapomínáš, je to i můj syn. Pomohu mu. Nechci zažít soumrak bohů,“ odpověděl a posmutněle dodal: „Omnia vincit amor.“

Éra smutně dosedla na trůn potažený černým sametem, starostlivě se zadívala na svého rozohněného chotě a pravila: „Nemůžeš ho zachránit, svou sudbu si zvolil sám. Jeho úděl před miliony lety předpověděl sám Morsef. Vzpomínáš, jak řekl: ‚Největší z mágů se narodí při zatmění slunce. Jakmile nastane na nebi hotové peklo, spatří světlo světa a zkrotí nezkrotný oheň. Aby nepropadl zlu, musí se spojit opět při zatmění slunce s dobrem‘, ale... možná to není svatba Vecchia s Buenou, možná mluvil o něčem jiném. Co kdybys zapomněl na chvíli na svou hrdost a promluvil si s ním...“

„Morsef se mýlil.“

„Vážně? Tak, proč ho můj otec oslepil a tys ho poslal do zapomnění? Moudrý Ladon se díky magickému oku pokusil změnit Vecchiův koloběh života, a jak dopadl. Je mrtev, protože ti zachránil syna... Můj otec je stále silný soupeř, nemůže ho zastavit ani prokletí, ani zatracení, natož –“

„Spí v podzemí. Nemusíme se ničeho obávat.“

„Vážně? A kdo si myslíš, že zabil mistra Ladona?“

„Éro, někdy jsi přišerně nesnesitelná. Nechápu, že s tebou žiji už...“

„Jsem paní času, tak nemusíš hned mluvit v číslech. Přenech vládu Vecchiovi, odpočiň si. Nech našeho syna bojovat a pomstít Ladonovu smrt.“

„Pleteš se, je to jen můj a Dragonův boj! Já jsem stvořil Dragona, já ho taky mohu zničit.“

„Dragon je můj otec. Znáám ho příliš dobře a znám tebe a tvou ješitnost.“

Velký Karman začal nervózně pochodovat po krystalové podlaze, nelíbilo se mu, když mu jeho žena odporovala. Teď, když byl Dragon uvězněn v podzemí a Ladon deset let mrtvý, on se stal přece neomezeným vládcem a může, kdy chce, bez vysvětlování přetvořit osud Sedmihoří. V této chvíli ho nikdo nezastaví a Tajemná kniha Tartaru nespátří nikdy světlo světa. Prudce se otočil, opětoval Ěře nesouhlasný pohled a pravil: „Ano, když se nám narodil Vecchio, tak Morsef předpověděl, že největší mág ze všech mágů mě porazí a nastane doba temna. Když jsi tak chytrá, je to Dragon nebo Vecchio? Ani Ladon to nevěděl...“

„Musíš prosit Morsefa za odpuštění, ten jediný zná pravdu... Vrať mu svobodu...“, znovu zaprosila Ěra.

„Nikdy!“

30 „Nemůžeš porazit Dragona. Ten, kdo by mohl a je pro to vyvolený, je tvůj syn Vecchio, a bojím se, že už je pozdě, že ho zcela ovládlo zlo. A ty jsi neprozřetelně a z ješitnosti sám zasáhl do osudu, a to se vymstí... Zlo se sčítá, můj pane.“

Karman se rozčileně zasmál a otočil se k Ěře. „K smíchu, tvůj otec hnije v podzemí a s ním i jeho...“, zarazil se.

Jeho žena si toho všimla a zeptala se: „Čeho se obáváš? Jen se přiznej, máš strach z Knihy Tartaru.“

„Nesmysl! Ladon předpověděl záhubu Dragona, obětoval přece svůj život za našeho syna. Nakonec nás před tvým otcem zachránil můj nejmladší syn Vecchio,“ vedl si tvrdohlavě svou, ale věděl, že ho jeho žena prokoukla, že do něho vidí. Čas se nedá oklamat. Někdy měl pocit, že je vždycky napřed.

„Nikdo však neví, co se stalo. Vecchio se uzavřel do svého smutku na svém zámku a straní se všech.“

Karman přestal korzovat a hrdě pronesl: „Vecchia zachráním. Když bude vládnout Orkusu a Opsu, nebude toužit po mé zkáze. Opět se do jeho srdce navrátí mír a láska...“

„Pokud ještě nějaké srdce má, můj choti. Myslíš, že nebude toužit po Tajemné knize Tartaru? Díky ní může ovládnout Sedmihoří a celý svět. Je to tak lákavé...,“ větu nedopověděla, povytáhla obočí a dodala: „Ladon je mrtvý. Jen si vzpomeň, když tenkrát předpověděl svou smrt, tak ses smál, že to záleží na tobě a on je přece nesmrtelný...“ Povzdechla si a smutně konstatovala: „Nech plynout čas, jejich svazek, pokud se tak má stát, se má uskutečnit až za úplného zatmění, jak to předpověděl Morsef a jak je to napsáno v Knize osudu.“

„Je to ještě sto třicet pět dlouhých let...“

„U nás je to rok a měsíc. Co se má stát, stane se. Čas je neúprosný.“

„Jsem přece Velký Karman, já rozhoduji o tom, co se stane! Čas není neúprosný, ale ty, Éro.“ Pak nad tím vším lhostejně mávl rukou a pocítil zmar. Cítil, že jeho moc po smrti Ladona slábne a teď ztrácí svého nejmilovanějšího syna... Báł se přiznat, že se bojí věštby slepého Morsefa. Tolik se jí báł, že ho ztratil.

„Říkám ti to já, paní času, nemůžeš jít proti času. Buena je tvrdohlavá po tobě a chytrá po Memorii, nebude se jí líbit, že jí zasahuješ do života.“

„Vezme si ho,“ rezolutně pravil Velký Karman, došel ke knize a vztekale ji zaklapl. Pak zvolal: „Amoro!“

Éra se hořce pousmála: „Velký Karmane, schyluje se k soumraku bohů.“

PLÁNOVÁNÍ SVATBY

32

Třetihoří Ops bylo plné života. Řeka Vita zde protékala svižně a území dobra se dělilo na hory Nassib, Bios a Tychos. Pátá hora Bios, které vládl laskavý pán života Bios, sousedila s šestou horou Hypnos, která měla dva vrcholy Amores a Hypnos. První byl královstvím paní lásky Amory, její sousedkou se stala její drahá nejmladší sestra, paní snů Sonna. Hypnos se měnil podle její fantazie a na jeho úpatí vládl Hypnos, její mladší bratr.

Sluneční horu Nassib nyní po svém dědečkovi Ladonovi obývala krásná Buena se svými čtyřmi strážci Knihy dobra – Mabonou, Virtosem, Vahanou a Paxosem. Tuto úchvatnou, úrodnou zemi lásky, dobra, fantazie, života a plodnosti stvořil bílý kouzelník před dávnými věky. Nejdříve zde žil sám a potom se svou dcerou Memorií. Po jeho smrti Velký Karman daroval Nassib své nejmilejší dceři a ustanovil ji vládkyní dobra, jelikož se toho v její prospěch zřekla její matka Memorie. Ops se podobal ráji, nikdy zde nesněžilo, nestrhl se krutý liják, kroupy, ani vichřice, jen blahodárný, osvěžující deštík přšel z oblohy, všechno tady bujně rostlo a kvetlo. V tomto Třetihoří žili Siraellové, elfové, obři Nefritové, skřítky, ochránci dobra, dobří du-

chové, víly a nymfy. Toto území věrně střežili bílí jezdci na vzdušných koních v čele s králem Eirem. I je stvořil bílý kouzelník Ladon, vládce třetí sféry vzduchu, který se dokázal přeměnit v bílého draka s hadím tělem.

Na hoře Nassib se třpytil v závoji měsíčních paprsků čirý průsvitný křišťálový palác, jenž vznikl z křemene a stal se symbolem bílé magie a dobra. Postavili ho obři Nefritové, které stvořil Ladon z duhy – ve svém velkém srdci skrývali spravedlivost a neskonanou dobrotu, byli to moudří nezničitelní velikáni. Když přišli o své území, tak se o svá velká dítka Ladon postaral a poskytl jim útočiště v rozlehlém lese. Později se pár velikánů oddělilo a přestěhovalo se dolů na úpatí hory Nassib, a ještě později se starali o všechny zahrady v celém Opsu, kde se věnovali zahradničení, když už nemohli stavět krásné stavby. Při východu slunce křišťálové sloupy paláce svítily ohnivou červení a zdi vypadaly jako pozlacené. Zámek vždy jasně zářil proti pozadí tmavě zelených lesů a hvozdů na horském svahu Sedmihoří a hlásal, že pokud bude stát, dobro a zlo budou vždy v rovnováze.

33

Buena se pyšnila dlouhými zlatými vlasy, její pomněnkové oči byly moudré a laskavé a na koho pohlédla, toho zalil nekonečný pocit blaha, tepla a všeobjímající lásky. Ráno vstala a jako každý nový den si začala notovat svou oblíbenou píseň, kterou ji naučila královna elfů Itala. V polovině sloky však najednou přestala, její pohledná tvář zesmutněla, modré oči se zdály najednou šedé a zádumčivé. A její čelo, kdysi bez jediné vrásky, se zamračilo. Rychle si oblékla župan, který připomínal ranní slunečnou oblohu. Ten se na jejím těle jako mávnutím kouzelného proutku začal proměňovat jako chameleon, střídal barvy, až zcela zešedivěl. Buena sepjala ruce a zoufale se hnala k zrcadlu. Dosedla na měkkou židli a neustále opakovala: „Chci se vdát.“ Dlouze se dívala do zrcadla a pročesávala své dlouhé zlaté vlasy, když tu spatřila šedivý vlas. Zhrozila se. Uchopila do ruky křišťálovou kouli, chtěla číst budoucnost, ale vtom se na okně nečekaně objevil Amorek. V ruce třímál luk a šíp, a než se kdo nadál, vystřelil a krásnou vládkyni dobra zasáhl přímo do srdce. Najednou si dcera Memorie a Karmana čtení z koule rozmyslela a usmála se, v její tváři se zra-

čila láska. Amorek se otočil směrem k Tartaru a vypálil šíp milenců k Orkusu. Kolem šípu se mihl podivný stín, který ho uchopil, ale to nikdo neviděl. Byl to lstivý a úlisný Mordoch, který obrátil směr šípu a zasmál se lišáckým skřehotem. Nikdo netušil, co má za lubem.

Buena se chytla za srdce, zasněně pohlédla z okna, ale věrný pomocník její sestřičky Amory už na římse neseděl. Její tvář se pousmála, na nic nečekala a rozběhla se po dlouhé chodbě. Rovnou vtrhla do Centra dobra, které věrně strážili čtyři strážci, kteří zosobňovali čtyři ctnosti a čtyři diamanty. Ztepilá a udatná amazonka Vahana s koženou páskou přes oči představovala spravedlnost, v ruce třímala meč a luk; po její pravici stála Mabona, křehká víla s křídly, zosobňující další ze čtyř kardinálních ctností, skromnost. V rukou držela dvě nádoby a ředila víno vodou. Voda symbolizovala uhašení plamenů žádostivosti a nabádala ke střízlivosti v přijímání darů. Na levé straně od dveří nehybně setrval bílý rytíř Virtos, hlavu s dlouhými světlými kadeřemi mu zdobila stříbrná přilba s bílým chocholem, dále se pyšnil nádherně tepaným kulatým štítem a mečem, jehož rukojeť byla vykládaná bílými démanty, po jeho boku věrně spočíval lev, reprezentující statečnost. Jeho druh, anděl Paxos s modrými křídly, zastupoval moudrost, svíral zlatý kalich poznání a vědění a zrcadlo,

naznačující sebepoznání.

Pátý a poslední diamant patřil Bueně a zahrnoval rovnou tři ctnosti – lásku, naději a víru. Na průzračném křišťálovém podstavci ležela zavřená Kniha dobra, měla koženou vazbu z přírodní kůže a ornament znázorňující symbol srdce – Adamas, který se skládal z pěti modrých drahých kamenů, ve kterých byla obsažená veškerá moc a síla vládkyně

Bueny a Opsu. Adamas znamenal nezničitelnost, chránil svého nositele a pána před záludnostmi a nástrahami osudu, bránil obyvatele Sedmihoří před jedovatými šípy krutého a nesmířlivého krále Antose a jeho družiny, zachovával rovnováhu dobra a zla, dodával neskonale sílu a moc, daroval život a usnadňoval porod, byl požehnáním a nadějí. Jeho modrá barva v sobě skrývala vyrovnanost a klid vodní hladiny, ticho a rozjímání, stálost a věrnost, životní moudrost a pokoru. Buena ho s úctou pohládila a směle předstoupila před velké plazmatické oko, které vypadalo do nejmenších podrobností jako lidské. Stvořil ho sám Velký Karman, aby mohl nepřetržitě komunikovat s nejmladší dcerou. Třikrát se uklonila a rozhodně prohlásila: „Velký Karmane, otče, chci se vdát!“

Oko, aniž k ní pohlédlo či zamrkalo, stroze utrousilo: „Právě pší dějiny Evropy! Neruš!“ Plazmatické oko bylo stále zavřené, ale kniha se otevřela a čistá stránka se začala zaplňovat písmem. Buena se pozorně začetla, rázem se zamračila a podotkla: „Otče, jak mám činit dobro, když budou zase války?! Nestačily ti křížácké výpravy?“

35

„Nemám rád, když mi říkáš otče, zní to tak familiárně...“

„Dobře, Velký Karmane.“

„Sklon k násilí je tak běžnou a, jak se zdá, vrozenou lidskou vlastností, že tvá shovívavost vůči těmto lidským červům je až alarmující, má nejmilejší dceru.“

„A co láska?“

Nastalo dlouhé ticho a pak se jako ozvěna po komnatě rozneslo: „Mám pro tebe ženicha.“

„A koho?“ s očekáváním vydechla Buena.

„Vecchia.“

Buena mlčela, vtom ji prudce píchlo u srdce, šíp lásky se dostal k druhému majiteli.

„Kdy mohu ohlásit zasnoubení?“

„Já nevím,“ smutně konstatovala, „myslím, že mě Vecchio nemiluje.“ Zarmouceně si povzdechla: „Stále si mi vyhýbá a straní se mě. Ani nevím, kdy jsem s ním naposled mluvila, otče.“

„Zapomněla jsi, Bueno, že ty a Vecchio můžete změnit osud lid-